

Sygn. akt IV U 137/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w O. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Monika Wawro
Protokolant:	sekr. sądowy Tomasz Miłosz

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2018 r. w O.

sprawy D. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania D. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W.

z dnia 11 stycznia 2017 roku nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej D. D. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 03 sierpnia 2016 roku do dnia 22 sierpnia 2016 roku, od dnia 26 września 2016 roku do dnia 24 grudnia 2016 roku oraz od dnia 02 stycznia 2017 roku do dnia 29 stycznia 2017 roku,

II. w pozostałej części odwołanie oddala.

Sygn. akt IV U 137/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił D. D. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 03 sierpnia 2016 roku do dnia 23 sierpnia 2016 roku, od dnia 29 września 2016 roku do dnia 24 grudnia 2016 roku oraz od dnia 02 stycznia 2017 roku do dnia 29 stycznia 2017 roku z uwagi na fakt, iż niezdolność do pracy D. D. została spowodowana tą samą chorobą (chorobami współistniejącymi), a w konsekwencji okresy niezdolności do pracy należy zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego.

W odwołaniu od powyższej decyzji D. D. wskazała, iż poszczególne okresy jej niezdolności do pracy nie są spowodowane tą samą chorobą oraz nie są spowodowane chorobami współistniejącymi.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Podniósł, iż z przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego i na podstawie dokumentacji medycznej stwierdzono, iż niezdolności odwołującej do pracy są

spowodowane schorzeniami współistniejącymi i podlegają zaliczeniu w jeden okres zasiłkowy, który został wyczerpany w dniu 02 sierpnia 2016 roku.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Odwołująca D. D. była niezdolna do pracy w następujących okresach:

- od 08.01.2016r. do dnia 27.01.2016r. z powodu zwyrodnień wielostawowych M15,
- od 23.02.2016r. do 29.03.2016r. z powodu zaburzeń rozrostowych tkanki fibroblastycznej M72,
- od 30.03.2016r. do 14.04.2016r. z powodu zaburzeń rozrostowych tkanki fibroblastycznej M72,
- od 15.04.2016r. do 11.05.2016r. z powodu zaburzeń rozrostowych tkanki fibroblastycznej M72,
- od 12.05.2016r. do 01.06.2016r. z powodu zaburzeń rozrostowych tkanki fibroblastycznej M72,
- od 02.06.2015r. do 23.06.2016r. z powodu zaburzeń rozrostowych tkanki fibroblastycznej M72,
- od 24.06.2016r. do 13.07.2016r. z powodu zaburzeń rozrostowych tkanki fibroblastycznej M72,
- od 14.07.2016r. do 04.08.2016r. z powodu zaburzeń rozrostowych tkanki fibroblastycznej M72,
- od 05.08.2016r. do 23.08.2016r. z powodu zaburzeń rozrostowych tkanki fibroblastycznej M72,
- od 26.09.2016r. do 23.10.2016r. z powodu zaburzeń lękowych F41,
- od 24.10.2016r. do 20.11.2016r. z powodu zaburzeń lękowych F41,
- od 21.11.2016r. do 24.12.2016r. z powodu zaburzeń lękowych F41,
- od 02.01.2017r. do 29.01.2017r. z powodu zaburzeń lękowych F41,

(d: dokumentacja medyczna k. 8-19,38-41, akta ZUS)

Decyzją z dnia 11 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił D. D. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 03 sierpnia 2016 roku do dnia 23 sierpnia 2016 roku, od dnia 29 września 2016 roku do dnia 24 grudnia 2016 roku oraz od dnia 02 stycznia 2017 roku do dnia 29 stycznia 2017 roku.

(d: akta ZUS)

Z uwagi na rozbieżności w ocenie, czy okresy niezdolności do pracy Odwołującej zostały spowodowane tą samą chorobą, bądź chorobami współistniejącymi, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa i psychiatry, na okoliczność, czy niezdolność do pracy ubezpieczonej w okresach od 03 sierpnia 2016 roku do dnia 23 sierpnia 2016 roku, od dnia 29 września 2016 roku do dnia 24 grudnia 2016 roku oraz od dnia 02 stycznia 2017 roku do dnia 29 stycznia 2017 roku - była spowodowana „tą samą chorobą” - w rozumieniu art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Biegła neurolog stwierdziła, iż odwołująca była niezdolna do pracy w dniach od 08 stycznia 2016 roku do dnia 27 stycznia 2016 roku z powodu choroby zwyrodnieniowej, następnie od 23 lutego 2016 roku do dnia 23 sierpnia 2016 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim po przebytych leczeniu operacyjnym lewej ręki z powodu choroby D.. Odwołująca od dnia 26 września 2016 roku do dnia 24 grudnia 2016 roku i od dnia 02 stycznia 2017 roku do dnia 02 kwietnia 2017 roku przebywała na zwolnieniach lekarskich z powodu zaburzeń lękowych. Niezdolność do pracy w/w okresach była spowodowana różnymi chorobami, początkowo zespołem bólowym w przebiegu choroby

zwyrodnieniowej stawów, a następnie leczeniem operacyjnym choroby ręki lewej. Dalsza niezdolność do pracy od 26 września 2016 roku była spowodowana schorzeniem psychiatrycznym.

(d: opinia biegłej neurolog- k: 24-25)

Biegły lekarz psychiatra stwierdził, iż niezdolność odwołującej do pracy w okresach od 26 września 2016 roku do dnia 24 grudnia 2016 roku oraz od dnia 02 stycznia 2017 roku do dnia 02 kwietnia 2017 roku była spowodowana inną chorobą, niż niezdolność do pracy w okresach dniach od 08 stycznia 2016 roku do dnia 27 stycznia 2016 roku z powodu choroby zwyrodnieniowej, następnie od 23 lutego 2016 roku do dnia 23 sierpnia 2016 roku. W okresach od dnia 26 września 2016 roku D. D. była niezdolna do pracy z powodu zaburzenia lękowo-depresyjnego, które nie ma bezpośredniego związku ze zwyrodnieniem wielostawowym oraz zaburzeniem rozrostowym tkanki fibroblastycznej. W okresach od dnia dniach od 08 stycznia 2016 roku do dnia 27 stycznia 2016 roku z powodu choroby zwyrodnieniowej, następnie od 23 lutego 2016 roku do dnia 23 sierpnia 2016 roku opiniowana nie zgłaszała dolegliwości ze strony swego stanu psychicznego. Podczas leczenia u psychiatry nie zgłaszała dolegliwości bólowych kręgosłupa, zaburzeń ze strony upośledzenia sprawności dłoni. Biegły wskazał, iż powyższe okresy niezdolności do pracy nie były spowodowane tą samą chorobą.

(d: opinia biegłego psychiatry k: 44)

Z uwagi na zastrzeżenia zgłoszone przez organ Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłej neurolog oraz biegłego psychiatry.

W opinii uzupełniającej biegła neurolog podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko oraz ustosunkowała się do zastrzeżeń zawartych w piśmie ZUS. Biegła wskazała, iż schorzenia współistniejące nie mogą być zaliczone w jeden okres zasiłkowy, jeśli wcześniej nie powodowały niezdolności do pracy. Podniosła, że ubezpieczona może być leczona z powodu kilku schorzeń i przebieg tych schorzeń oraz wpływ na ich zdolność do pracy może być różny. Schorzenie może powodować długotrwałą niezdolność do pracy, przebiegać z okresami remisji i zaostrzeń dolegliwości lub też nigdy nie być przyczyną niezdolności do pracy. Biegła wskazała również, iż pomimo odnotowania bólu rąk przyczyną niezdolności do pracy w okresie od dnia 23 lutego 2016 roku do dnia 23 sierpnia 2016 roku był przebyty zabieg operacyjny. Natomiast schorzenia psychiatryczne, tzn. zaburzenia depresyjno-lękowe rozpoznawane od wielu lat przebiegały z okresami remisji, w czasie których odwołująca pracowała, oraz okresami zaostrzeń. Mimo czasowego współistnienia zaburzeń lękowo-depresyjnych i choroby D., schorzeniem powodującym niezdolność do pracy było M72, a nie schorzenie psychiatryczne.

(d: opinia uzupełniająca biegłego neurologa k: 49)

W opinii uzupełniającej biegły psychiatra odpowiadając na zarzuty organu wskazał, że pogorszenie stanu psychicznego po wystąpieniu dolegliwości somatycznych (w przypadku odwołującej – bóle kręgosłupa, upośledzenie zdolności manualnych) jest naturalną reakcją psychiczną. Zazwyczaj pogorszenie stanu psychicznego towarzyszące innym chorobom somatycznym jest zaburzeniem wtórnym do np. przewlekłego bólu. Jest ono miernie nasilone i nie osiąga natężenia powodującego czasowej niezdolności do pracy. Biegły podkreślił również, że często w przebiegu zaburzeń depresyjno-lękowych wtórnie współwystępują dolegliwości somatyczne np. bóle głowy, kręgosłupa, które również nie są nasilone w stopniu powodującym niezdolność do pracy. U opiniowanej występuje naturalna skłonność do reagowania objawami lękowo-depresyjnymi na trudności życiowe, dolegliwości somatyczne. Nie oznacza to jednak automatycznie, iż stale jest chora na zaburzenia lękowo-depresyjne. Biegły podtrzymał swą wcześniejszą opinię podkreślając, iż jeżeli w okresie leczenia M72 i M15 występowało pogorszenie stanu zdrowia psychicznego, to nie było ono na tyle nasilone, by mogło być powodem orzeczenia czasowej niezdolności do pracy.

(d: opinia uzupełniająca biegłego psychiatry k: 68)

Sąd zważył, co następuje

Odwołanie D. D., jako zasadne, zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 8 z dnia 25 czerwca 1999 r. ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby, lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust.2 nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Z kolei wedle art. 9 ust. 1 do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy.

W niniejszej sprawie - decydujące znaczenie miały zatem opinie biegłych neurologa i psychiatry.

Podkreślić bowiem należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd - wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Biegli w swych opiniach głównych i uzupełniających bardzo dokładnie odnieśli się do się do schorzeń Odwołującej.

Sąd dokonując oceny całego materiału dowodowego uznał opinie biegłych za miarodajne, logiczne spójne w istotnych szczegółach. Stąd też podzielił opinie w pełnej rozciągłości, albowiem są one jasne, rzeczowe, zawierają przekonujące oraz logiczne uzasadnienie sformułowanych w nich wniosków.

W ocenie Sądu, niezdolność D. D. do pracy w spornych okresach była spowodowana różnymi chorobami, początkowo schorzeniami zwyrodnieniowymi, następnie chorobą D. i kolejno- chorobą związaną ze schorzeniami psychiatrycznymi nie mającymi związku z chorobą zwyrodnieniową lub chorobą D..

Skoro zatem w wypadku ubezpieczonej w przedmiotowych okresach nie zaszły okoliczności do uznania, iż niezdolność do pracy w całym okresie została spowodowana tą samą chorobą, bądź chorobami współistniejącymi, nie sposób zaliczyć całego okresu do jednego okresu zasiłkowego.

Sąd oddalił wniosek dowodowy ZUS o dopuszczenie dowodu z kolejnych opinii uzupełniających biegłych lekarzy neurologa i psychiatry, a także o ewentualne dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy, albowiem okoliczności sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione, a wnioski, w ocenie Sądu, zmierzają jedynie do przedłużenia postępowania.

Zaakcentować trzeba, iż jak wskazuje orzecznictwo, przepis art. 217 § 2 kpc nie wymaga przeprowadzenia przez Sąd wszystkich zgłoszonych przez stronę dowodów, gdy uznaje, że sprawa została dostatecznie wyjaśniona do rozstrzygnięcia. Innymi słowy, zgodnie z treścią tego przepisu, sąd pomija środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt II UK 370/12), a ponadto, Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 kpc) (por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 marca 1997 r. II UKN 45/97). Warto również zauważyć, iż wnioskowanie o przeprowadzenie nawet szczegółowo wskazywanych dowodów nie obliguje Sądu rozpoznającego sprawę do przyjęcia wszystkich wniosków w tym względzie. Jest zrozumiałe, że strona zainteresowana określonym rozstrzygnięciem w sprawie stara się doprowadzić do tego wszelkimi dostępnymi dowodami, ale nie wszystkie te dowody muszą zostać przeprowadzone, skoro już na podstawie innych, przeprowadzonych dowodów, można wystarczająco ustalić okoliczności istotne w danej sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 775/13).

Wobec powyższego, Sąd w oparciu o art. 6, art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w zw. z art. 477(14) par. 2 k.p.c. orzekł, jak w pkt I

wyroku, przyjmując, iż drugi z okresów zasiłkowych zakończył się z dniem 22 sierpnia 2016 roku, natomiast od dnia 26 września 2016 roku rozpoczął bieg kolejny okres zasiłkowy.

Sąd w pkt II oddalił odwołanie o wypłatę zasiłku chorobowego za dzień 23 sierpnia 2016 roku, albowiem był to dzień następujący po wyczerpaniu 182 dni okresu zasiłkowego.

SSR Monika Wawro